

Nad zvezdami.

(Ista pesen v epičneji obliki.)

II.

Iz vasí popóldne v nedeljo
 Stopa mi mladenič tih, zamišljen.
 Gluh veselemu je petju deklic,
 Nëm pozdravom mnogim je prijaznim.
 Tožen je obraz, tožnejša duša,
 Žalost goni ga z močjó neznanó
 Iz vasí šumeče v mir narave,
 Da si teši dušo tugepolno.
 Gre po cesti, pa zavije skoraj
 Po stezi na travnik mi zeleni,
 Tam obstane, jame govoriti:

„Koliko sem vže veselja čutil
 Po teh tratah, ti moj cvetni travnik!
 Ko sem bil še otrok, tū sem pasel,
 Čredo pasel svojega očeta,
 Netil ogenj in veselo peval. —
 Ko sem pa odrasel, kosi v zraku
 Bliskali se meni in očetu,
 Kadar sva ob košnji ju brusila.
 Padala po tleh visoka trava,
 Duša najina vesela bila,
 Da-si tekel vroči znój je s čela.
 Sólza zdaj mi teče iz očesa
 Oj po tebi, ljubljeni moj oče,
 Ker si me ostavil, oh, za vselej.“

Dalje gre počasnega koraka
 Ves vtopljen v pretekle srečne čase,
 Ki minoli, žal! takó so naglo.
 Pa dospé do temnega mi gozda,
 Spet obstane, jame govoriti:

„Oj šumeči gozdič moj prijazni,
 Kolikrat vesel sem v tebi bival,
 Znano vsako mi drevó je tvoje.
 Deček jagode sem tū nabiral,
 Jih užival in domóv jih nosil
 Svojim dragim starišem pokušat.
 V letih pa močnejših sem hodéval
 Večkrat z ljubljenim očetom semkaj.
 Peli ste sekiri, hrast je ječal,
 Oj stoletni hrast je ječal v ranah,
 Dokler pod presilnimi udarci
 Najinih sekir je moral pasti.
 Oh, zdaj moral tudi ti si pasti
 Še takó krepák, prisrčni oče,
 Groznej smrti v nenasitno žrélo!“

Dvigne se, koraka zopet dalje,
 Mnoge križajo se v glavi misli,
 Mnogi vzbujajo se v srci čuti.
 Pa dospé do bistrega ribnjaka,
 Spet obstane, jame govoriti:

„Bistri ti ribnjak, vodica hladna!
 Kolikrat sem se zabaval tukaj,
 Koder danes ni veselja zame.
 Kjer studenec se v ribnjak izteka,
 Delal máline v detinskej dóbi,
 Očina v pomoč mi roka bila.
 In pozneje, oh saj ni še davno,
 Radostno veslala sva v čolnici.
 Krožili valovi se krog čolna,
 Solnce v vodi se ogledovalo,
 Midva trnek nastavljala ribam,
 V mreže jih vabila smrtonosne,
 Ž njimi čoln lehak sva napolnila.
 Zdaj miruje veslo, a miruješ
 Tudi ti na vek, moj mili oče!“

Pravi to, z dlanjó podprè si glavo,
 Ki težé jo težke, temne misli.
 Ker mrači se vže, korák obrne,
 Po najkrajšej poti gre do doma.
 Veje se mu klanjajo ob poti,
 Sapa mu mehko objemlje lici,
 Nočna se tihota mu prilaga.
 Pa se razsvetli obok nebeški,
 Luna sine, zvezde njene hčere,
 Izmej zvezd najlepša večerníca. —
 Glavo dvigne, gleda večerníco,
 Nepremično zrè mladenič v zvezdo,
 Oj kakó blestí, le glej, prijazno,
 Svitlo gleda v tožnega mladenčá.
 Pa se zdi mu, da očeta vidi,
 Pa se zdi mu, da očeta sliši,
 Sinu pravi z zvezde večerníce:

„Ne povešaj, sin! glavé mi v zemljo,
 Vzbujá ti otožne le spomine,
 Smrt ti slika, kamor se oziraš.
 Dvigaj k višku mi okó, mladenič!
 Zvezdnato nebó ti napojilo
 Dušo tožno bo s presladkim upom.
 Kaj me iščeš po zelenih tratah?
 Kaj me iščeš po temotnem gozdu?
 Kaj me iščeš pri šumečih vodah?
 Išči me v višavi, nad zvezdami,
 Žarne zvezde okna so nebeška.
 Skozi zvezde v svitlo glej dvorano,
 Kjer nebeščani se veselimo,
 Kjer sem srečen tudi jaz, tvoj oče;
 Skoraj boš pri meni ti in mati,
 Skoraj se zedinimo na veke;
 Saj je naša prava domovina
 Tukaj nad zvezdami, nad zvezdami.

— Fr. Krek.